

Svetost u Isusovom imenu

Temelj

“Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i IME MU JE SVETI.”
(Izaija 57:15)

Hebrejska riječ *kadeš* znači SVETI. Bog se Izraelcima objavio kao JAHVE MEKADEŠ - GOSPODIN KOJI VAS POSVEĆUJE I ODVAJA (Levitski zakon 20:7,8). Svetost je dio Njegove osobnosti koju je On namjeravao prenijeti na sve pripadnike svojeg naroda u Starom i Novom savezu. Srce Božjeg naroda smije pripadati samo Njemu, a upravo posvećenje i odvajanje to omogućuju. Pavao je ujedinio ove dvije objave i otkrio vjernicima Novog saveza: *“Ali čvrsto stoji temelj koji je Bog postavio, on nosi ovaj pečat: 'Gospodin poznaje svoje' i 'Neka se odijeli od zloće svaki koji zaziva GOSPODINOVO IME'.”* (2. Timoteju 2:19) Svetost je dio karaktera Isusovog imena i Pavao jasno kaže *“da se mora odijeliti od zloće svaki koji zaziva GOSPODINOVO IME”*. Grčka riječ *aphistemi* koja je prevedena kao odijeliti znači: odmetnuti se, oduprijeti se, ostaviti se. Riječ *adikia* koja je prevedena kao zloća znači: nastranost karaktera ili djela, nepravednost, grijeh, zlo. Pavao poruku o nužnosti odvajanja od zla naziva temeljom koji je postavio Bog. Što nam to govori? U kontekstu Božje volje to znači da je odbacivanje zla prva, a kasnije i usporedna radnja pri zazivanju Isusovog imena.

Nažalost, danas u kršćanstvu poruka svetosti nije dobrodošla i sve češće se izostavlja iz vjerskog učenja. Iako Pavao kaže: *“... izadite između njih i odvojite se - veli Gospodin - ne dotičite se ničeg nečistog, i ja ću vas primiti!”* (2. Korinćanima 6:17), svejedno puno ljudi sjedi na dvije duhovne stolice. Ispovijedaju vjeru u Isusovo ime, iako su i dalje nevidljivim nitima povezani sa svijetom. Slušaju svjetovnu glazbu, pričaju svjetovne šale i općenito razmišljaju

svjetovno. Kako se u biblijsku objavu svetosti može uklopiti praksa obrade svjetovnih pjesama i umetanje kršćanskih riječi? Prorok Izaija upozorava: *“Jao onima koji od tame prave svjetlost ...”* (5:20) Nije li rastući ekumenski pokret dokaz da je antikristov dolazak i preuzimanje religiozne i političke vlasti nad cijelim svijetom samo pitanje trenutka? Kako će svijet dobiti spasonosnu vjeru u Krista, kad vidi ljude koji istodobno ispovijedaju vjeru i svetkuju religiozne običaje i bajke (božić, djed mraz i sl.) Neće li ispravno zaključiti da među njima nema bitne razlike?

Isusovo ime je sveto i ne trpi kompromise!
Svaki vjernik koji želi ugoditi Bogu taj standard uvijek treba držati pred očima.

Naš stav prema Isusovom imenu također mora biti duhovno ispravan. U trećoj Božjoj zapovijedi čitamo upozorenje: *“Ne uzimaj uzalud IMENA JAHVE, SVOJEG BOGA, jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara NJEGOVO IME.”* (Ponovljeni zakon 5:11) Ljudi koji psuju Božje ime opsjednuti su zlim duhovima. Oni vladaju njihovim srcima i ustima, koristeći ih kao kanal za izgovaranje hule na Boga (Otkrivenje 13:6). Ništa manje opasni nisu komentari čuđenja: *“Isuse Bože!”*, *“Bože dragi!”* *“Bože mili!”*, kao i trivijalni izričaji: *“Ne daj Bože!”*, *“Daj Bože!”*, *“Sačuvaj Bože!”*, *“Pomozi Bože!”*, *“Oslobodi Bože!”*, *“Bog zna!”*, *“Pitaj Boga!”* i sl. koji sveto i uzvišeno Gospodinovo ime svode na poštapalicu. Uzaludno izgovaranje Božjeg imena obuhvaća i sve mehaničke molitve.

Zakonska strana obraćenja

“... Božjoj Crkvi u Korintu, posvećenima u Kristu Isusu, pozvanima da budu sveti, sa svima koji ma gdje zazivaju IME GOSPODINA našega ISUSA KRISTA, GOSPODINA njihovog i našeg.”
(1. Korinćanima 1:2)

U kršćanskom posvećenju ljudi mogu skrenuti u dva ekstremna područja. Prvo je zakonsko, a osnova mu je takozvani smiješ - ne smiješ način života. Takav doživljaj duhovnosti ima stanovitu zaslugu u početnom razlikovanju dobra od zla, iako u kasnijem vjerskom razvoju ne bi trebao postati prevladavajući. Dakako, kršćani uvijek moraju znati što smiju i što ne smiju, ali s ispravnom motivacijom u srcu - ljubavlju prema Bogu. Zakonski okviri su kruti i ne daju prostor milosnom djelovanju Svetog Duha.

Drugo skretanje u vjerskoj praksi uzrokovano je neispravnim razumijevanjem Božje milosti. Pavao kaže: *“Baš se tim očitovala Božja milost za sve ljude, da nas odgaja da se odrekne bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu ...”* (Titu 2:11,12) Danas je popularna ovakva poruka: *“Sve je dopušteno, zato što živimo u Božjoj milosti!”* Upravo je to razlog zašto nije rijetkost da ljudi pod utjecajem takvog učenja budu ravnodušni na počinjenje djela grešne prirode. Ne shvaćaju da ih Božja milost na koju se pozivaju želi odgojiti da se odreknu bezbožnosti i svjetskih požuda, kako bi živjeli umjereno, pravedno i pobožno u svijetu koji se protivi Kristovom autoritetu.

Ovo je Isusova poruka: *“Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!”* (Marko 1:15) To je bitno drugačije od današnjeg poziva s većine crkvenih propovjedaonica: *“Samo vjerujte i bit ćete spašeni!”* Božje kraljevstvo ne prihvaća neobraćene vjernike, koliko god karizmatički ili općenito teološki bili ispravno usmjereni. U svakome od nas mora se dogoditi duboka, korjenita promjena koja će se očitovati i u vanjskim djelima, a ne samo riječima. Ivan Krstitelj je pozvao ljude *“da donesu plodove koji odgovaraju obraćenju”*. (Luka 3:8) Evo kako je to izgledalo u gradu Efezu. Nakon što je demon izranjavao i ponizio Skevine sinove *“stanovnike Efeza, Židove i Grke, obuzeo je strah, a veličalo se IME GOSPODINA ISUSA”*. (Djela 19:17) U osamnaestom i devetnaestom stihu vidimo

posljedicu spomenutih događaja: *“I mnogi su obraćenici dolazili priznati i otkriti svoja vračarska djela. A mnogi od onih koji su se bavili vraćanjem donosili su knjige te ih spaljivali naočigled svijeta.”*

Obraćenici nisu samo usmeno priznali grijeh vračarstva, nego su i spalili vračarske knjige. To je biblijsko obraćenje; spoj zakonskog (vidljivog) i duhovnog (nevidljivog). Što bi se dogodilo da su zadržali knjige i govorili: *“Mi smo kršteni u vodi, Bog je ljubav!”* Isto ono što i danas. Bili bi članovi kompromisnih crkava, ali ne i Božjeg kraljevstva. Isusovo ime je sveto i ne trpi kompromis s tijelom, grijehom i svijetom! Svatko tko želi biti ozbiljan u hodu s Gospodinom mora usvojiti ove standarde.

Posvećenje Duha

“... jer vas je Bog od početka izabrao za spasenje koje se postiže posvećenjem Duha i vjerom u istinu.”
(2. Solunjanima 2:13)

Biti posvećen za Boga zadatak je i cilj svakog vjernika koji mu želi ugoditi. Sveti Duh nas uvijek prvo vodi do križa. Tamo je obavljen najteži dio posvećenja. Odmah moramo naglasiti da je Isus Krist učinio ono što mi nikada ne bismo mogli u svojoj snazi. Pavao kaže *“da je naš stari čovjek razapet zajedno s Isusom da bi naše grešne želje bile uništene i da grijeh ne bi više imao autoritet nad nama”*. (Rimljanima 6:6) Slamanje zlog utjecaja grešne prirode (stari čovjek) izvršavamo na isti način kao i primanje oprostjenja od grijeha. Shvatimo li jednostavnost tog učenja, uvidjet ćemo kako sve lakše lomimo vlast i utjecaj grijeha. Dakle, uvijek prvo moramo vidjeti što je Isus učinio.

Drugi korak ide u smjeru vjerovanja i osobnog prihvaćanja. Zato *“trebamo sami sebe smatrati mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu”*. (11) Osobna vjera uvijek igra ključnu ulogu! Mrtvi smo grijehu, smatramo li sebe takvima. Zato ne smijemo

reći: “Ja sam grešnik!” Ne, mi nismo grešnici, nego sveti ljudi u Kristu koji ponekad pogriješe. Bitna je razlika između biti pravednik ili nepravедnik. Također, vjerom smo živi Bogu u Kristu Isusu. To je naša stvarnost. Budući da Pavao podrazumijeva činjenicu da pripadamo Bogu, usmjerava nas “*da više ne dajemo svoje udove kao oružje nepravедnosti u službu grijeha*”. (13) Onog trenutka kad Sveti Duh preuzme naše udove, oni postaju Njegovo vlasništvo i instrument sile u provedbi Božje volje.

Duhovna sila (Kristova ili sotonina) kojoj predajemo udove upravlja našim mislima, uvjerenjima i životom općenito.

Ako grčka riječ *metanoeo* znači: pokajati se, imati grižnju savjesti, ponovno razmisliti, promijeniti način razmišljanja i djelovanja, promijeniti srce, životni put usmjeriti u drugom pravcu, onda se s pravom postavlja pitanje, jesu li ljudi koji ne shvaćaju da moraju ostaviti svjetovne i tjelesne stvari uistinu obraćeni i nalaze li se uopće u procesu posvećenja? Nije moguće doživjeti spasenje u Isusovom imenu i ostati isti. Tada ne postavljamo ovakva i slična pitanja: “Što je loše u tome da slušam svjetovnu glazbu, držim ljudsku tradiciju, slavim religiozne blagdane (božić, uskrs i sl.)?” Zato poslušajmo Pavlovu uputu iz nastavka stiha: “*Naprotiv, prinesite Bogu sami sebe, kao takve koji ste od mrtvih postali živima, a svoje udove kao oružje u službu Bogu!*” Ovdje moramo vidjeti važnu stavku; mi sebe moramo prinijeti Bogu. To je naša obveza! On to neće učiniti umjesto nas. Možda nam to ispočetka nije ugodno, ali je zasigurno neophodno za zdrav duhovni život u Kristu. Posvećenje je trajan proces koji nas postupno oblikuje prema Kristovoj slici.

Spasenje od grijeha

“*Rodit će sina i nadjenuti mu IME ISUS, jer će on izbaviti svoj narod od njegovih grijeha.*”
(Matej 1:21)

Oproštenje grijeha u Isusovom imenu (Djela 10:43) dio je spasenja u Kristu koje razračunava s grijesima koje smo počinili u dalekoj ili bližoj prošlosti, kao i sa svim koje ćemo počinili u budućnosti. Iako težimo posvećenju i poslušnosti Bogu, ipak ponekad nenamjerno sagriješimo. Ono što smo učinili u prošlosti ne možemo promijeniti, ali zato postotak grijeha u sadašnjosti i budućnosti možemo i moramo smanjiti na najmanju moguću mjeru. Tu se pojavljuje uloga Isusovog imena u drugom dijelu spasenja koje se odnosi na svrgavanje vlasti grijeha u našem životu. Biblija nikad ne idealizira ljudsku narav. Kao što prihvaćamo neospornu činjenicu da jesmo pripadnici Božjeg naroda, poniznog srca moramo prihvatiti ocjenu da moramo biti izbavljeni od grešnih, nasljednih sklonosti.

Na koji način možemo izvesti revolucionarni duhovni prevrat u našem srcu i svrgnuti omraženog vladara? Duhovne revolucije vrlo su slične svjetovnim. Jedna interesna skupina bori se protiv druge, silom je ruši s trona i uspostavlja vlast. Mi sami po sebi nemamo silu kojom bismo mogli svrgnuti grijeh. Zato je oslonjeni na Božju milost moramo pozvati vjerom i očekivati da će blagoslovljeno djelovati u našu korist. Isusovo ime je sila koja ruši vlast grijeha u srcu i izbavlja nas iz ropstva. Isus je bio osuđen za naše grijehe. Na temelju tog saznanja vjerom zazivamo Njegovo ime i grijesi nam bivaju oprošteni. Teret pada s našeg srca i radost spasenja nas preplavljuje. Ipak, oproštenje ne promatramo kao izdvojeni dio spasenja. Ono je samo uvod u trajno izbavljenje. Sveti Duh u nama želi oblikovati trajne, a ne kratkoročne vrijednosti. Robovati grijehu znači robovati sotonu! On porobljuje i ponižava čovjeka, uništavajući mu dostojanstvo. U takvom stanju prisiljava ga da izvršava njegovu zlu volju. Ne smijemo biti naivni, ili još gore, duhovno ponosni, misleći da nas ne može ujarmiti samo zato što se smatramo kršćanima. Nitko nije nedodirljiv!

Ono što čini razliku je život utemeljen na učenju Svetog pisma u svim područjima.

Božja volja je da se uzdignemo iznad dječje duhovne razine: grijeh - priznanje - oprostjenje. Nije dobro predugo ostati na razini gdje nam je grijeh preblizu, zato što je onda i njegova mogućnost utjecaja izraženija. Isusovo ime je snaga našeg izlaska iz ropstva i trajne pobjede nad grijehom, posredstvom jačanja našeg duhovnog karaktera. Mi znamo da Krist po vjeri živi u našim srcima po vjeri, zar ne? Jačanjem duhovne snage u Isusovom imenu postajemo sve neosjetljivi na grešne izazove. Oblikovanje Krista u našim srcima jamstvo je trajnog prebivanja u slobodi.

(Ovo je ulomak iz knjige Život u imenu Isus koju možete pročitati na našoj stranici)